

EL MANDU

DES LLOFRIU

— Que vol que li digui? Em falta pit per accedir a les seves demandes.
— Li falta pit? Doncs, miri, ningú ho diria.

De la Redacción estando

Estaba yo clapando de valiente en la redacción cuando se me acercó el ordenanza, y me dijo:

—Señor Rufasta: allí hay un señor que quiere hablar con usted.

Yo, de primer entuvio, no le hice caso, porque el ordenanza hace de municipal a ratos perdidos y nadie hace ya caso de ordenanzas municipales, pero como el hombre insistió, le dije:

—Bueno, dígame que pase.

Entró un nyèbit con cara de tres dioses y me dijo:

—Es usted Rufasta?

—Sí, señor.

—Yo, aquí dónde usted me ve, soy linotipista.

—Ah! Pues si es para cuestión de trabajo, no le podré complacer, porque las plazas de nuestra imprenta son como las mujeres en cinta, que ya han sido cubiertas.

El visitante se sonrió y me dijo:

—No, yo soy linotipista porque vendo trajes de lino en la barriada del Muñeco y venía a verle a usted porque la otra mañana estaba pernoctando en el «Bobinó»...

—¿Cómo! Usted la mete. ¿Pernoctar por la mañana?

—Sí, tomaba el pernod para coger hambre y leí su rotativo. Me gustó mucho y pensé: vete a ver a Rufasta y tal vez te hará cinco de eso de las basuras.

—¿Ay! Eso de las basuras está muy sucio.

—¿Y a usted qué le parece que se podría hacer?

—Hombre, eso es muy difícil de aconsejar. En primer lugar, yo soy solipeño (tomo el sol de panza arriba cuando me vaga) y, además, hago como los militares viejos que nunca dicen nada porque están en la reserva, pero en cambio le hablaré de subsistencias y le explicaré a usted porque no bajan el precio de la sal.

—¿Por qué?

—Porque sería una sal bajada.

—¿Admirable!

—Además, voy a decirle a usted cuál es el perro más comestible.

—¿Cuál?

—El can-eloni.

—Usted, señor Rufasta, que sabe tantas cosas, ¿debe saber también cuál es la copa de los corridos?

—Ya lo creo. La copaiba.

—¿Y el mono que más corre?

—El mono-plano.

—¿Y el delirium tremens de uno de aquellos que cuando nacieron les pusieron Pepe y ahora les llaman Felisa?

—Sentarse encima de un volcán a ver si les llega lava.

—¿Usted debe saber también hacer chistes de varios reflejos?

—Sí, señor. Ahora le diré uno. ¿En qué se parece un jipi barato, un cómico que no haga reír y una menor de casa del Manco?

—No acierto.

—Pues muy sencillo: el jipi barato es mala pita, el cómico que no hace reír es mala pata y la menor de casa del Manco es mala... bueno esto no se lo puedo decir porque iría al estero.

Mi visitante se me quedó mirando y me dijo:

—¿Me permitiría usted telefonar?

—Sí, hombre. ¿Adónde?

—A casa Clausolles que me manden un braguero...

RUFASTA.

NOTICIAS LOCALES

Audiencia

Ayer se vió la causa contra Esteban Sal Tarín, que el 31 de febrero del pasado año pispó una manta en la calle de Espejeros.

El fiscal retiró la acusación en vista de las declaraciones de un burrote que pasaba por el lugar del suceso.

Resulta que el procesado cogió la manta y el amo, que es de «Acció Catalana», al verlo le llamó por su nombre diciéndole:—Estevel y el Sal Tarín entendió que le decía: es-teva y se llevó la manta creyendo que era suya.

En vista del lapizlázuli el procesado quedó en libertad.

—También fué retirada la acusación contra Juan Hete, procesado por abusos deshonestos en la persona de su novia Paca Chonda.

Se fundaba la acusación en que la Paca había dicho que su novio le levantaba la camisa. Al prestar declara-

LA NOVELA GALANTÉ

Demaneu la cada dijous al vostre quiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 cèntims

ción explicó la supuesta perjudicada que ella se refería a que su novio muchas noches le decía que se iba a dormir y se marchaba con varios amigos al Bar Trina.

Universidad

Ha sido nombrada maestra de primera enseñanza la simpática cupletista Alba Añil, reina del desnudo artístico.

—El Delegado Regio de Primera Enseñanza, don Manuel Luengo y Prieto, ha visitado el establecimiento de pan cocer propiedad de don Carlos Dero.

El Delegado regio salió encantado del Pan Dero.

Mancomunidad

Ayer una comisión de arrendatarios de la Horta Liza visitó al Presidente para quejarse de que por falta de abono no les crecía el nabo.

El señor Puig les aconsejó que se pusieran de acuerdo con los empresarios de toros que en la cuestión de abonos tienen la mano rota.

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

Un solo pueblo de la antigüedad logró infundir respeto al sexo débil. En efecto, las mujeres no tuvieron nunca miedo al celta, ni al persa, ni al caldeo, pero le tenían miedo al parto.

Carreras Candi.

Orfeo, con su lira, dominaba a los leones. Yo, con mi instrumento de trabajo haría lo mismo. ¡Sí, hombre! ¿Queréis nada más inofensivo que el cama-león?

La Gravada.

Era alta, delgada, enjuta, huesosa. No tenía formas. Carecía de protuberancias externas. Podía resumirse su tipo en una sola palabra. Era sintética.

Eduardo Carballo.

Montada en el caballo de su fantasía ante la próxima marcha del hombre amado que acababa de hacerla feliz, Angelita, cabalgando sobre la tohalla, preguntó dulcemente: ¿Volverás mañana?

Julio Vallmitjana.

La virgencita, ante la brutal acometida, cerró herméticamente sus piernas y exclamó con energía: ¡No pasarás! Y el milagro del Marne se repitió en el silencio de la selva.

Joaquín Belda.

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA, i JUGA.

La C. nx.t. G.rz.n, la rossa opulenta i exquisida cupletista, sortia del foier l'altra matinada, acompanyada del seu amic, quan al tornar el carrer de Sant Ramon topà amb un cego que demanava caritat.

—Una almoina per un desgraciat que ha perdut l'alegria de la vida... implorà el mendicant.

La C.nx.t. es tragué uns cèntims del *bolso* i els donà al pobre.

—M'agrada això que has fet, digué l'amic. Es molt bonic fer caritat. Sobre tot quan es veu que es dona almoina a un desgraciat i no a un vividor. A n'aquest pobre cego ja se li veia que no es podia guanyar la vida...

—Ah! interrompé la G. rz. n. Era un cego?

—Sí!

—Ah!... Com que jo havia sentit que deia que havia perdut l'alegria de la vida, m'havia cregut una altra cosa!

En el tren del litoral, un conegudíssim crític musical i a més excellent humorista, trobà fa molts pocs dies al popular *Noi de Tona*.

—Carat, noi! Quina sorpresa! M'havien dit que eres mort!

El noi s'el quedà mirant, i, sense donar importància a la cosa, respongué:

—Psé...! Jogades de Borsa!

La R. s. t. Pr. t., entre plors i gemecs, confessà no fa gaires dies a sa mare, la coneguda dançarina, que ja no era «mocita».

—Pocavergonya! Mala filla! exclamà ella indignada. Dues vegades que t'he deixat sortir sola, una tarda per anar a la botiga de davant a comprar formatje, i una altra per portarme la roba al concert, encara no mitja hora! I en aquest poc temps ja et vas perdre?...

La R. s. t. seguia plorant.

—No mamà, no digué. No va ésser quan vaig anar al concert a dur-te la roba... va ésser l'altra vegada, al baixar a comprar formatje...

La mare se la quedà mirant amb uns ulls com unes taronjes i l'indignació li fugí davant la sorpresa.

—La primera vegada? noia, quina rapidesa! Ni les gallines!

EL NANDU DE LLOFRIU està de dol. Madrid i la política, i la vaga de transports, i la lluita social, li han prés un dels seus mes assidus i simpàtics col·laboradors. Tots els que som a la casa recordarem sempre la figura d'aquell bon senyor, de caràcter afable, parlant un català que llargues absències de Barcelona havien adulterrat un xic, que, entre nota i nota, entre relació i relació, tenia un conte per explicar-nos, un conte qu'apuntavem depressa, a les nostres quar-

telles, al mateix temps que la xifra dels carros que havien sortit a recollir escombreries o la circular d'higiene pecuària, i reproduïem, la setmana següent, baix un seudònim qualsevol, en aquestes columnes. EL NANDU DE LLOFRIU, estava motivadament orgullós d'aquesta mena de col·laboració discreta. I, veus aquí qu'el senyor bonatxò, de cara oberta i franca i nom de xampanya, se n'ha anat, sense quasi avisar-nos.

EL NANDU DE LLOFRIU, acompanyat del senyor Rufasta, anàren a comiadar-lo a l'estació. No li preguntàren si tornaria. No més li digueren que aquí, a casa nostra, té sempre un lloc. Ell haurà pogut no encertar la solució de molts problemes, però era campetxà, abominava de l'etiqueta i era nandulandesc de noms i de fets. Si havéssim gosat, un final de mes l'hauríem convidat a una juerga.

El senyor B. Idr.ch està casat amb una ex-cuple-
tista, gelosa en extrem i que no el perd un moment de vista.

L'altre dia, al bon senyor se li va trencar la màquina d'afeitar i l'home anava tot preocupat cercant on devia viurer el representant per a que li vengués una pesca de recanvi.

Va esmorçar, agafà «La Vanguardia», i, distret, es posà a llegir els petits anuncis.

De prompte dels seus llavis sortí una exclamació d'alegria:

—Ja he trobat lo que buscava: la *Gillette*!

I la seva senyora, entenent malament, respongué:

—Doncs ja veuras el pa que s'hi dona amb aquesta barram!

EL NOCTAMBUL INDISCRET.

"Els X bruts"

Fa uns quants anys fou constituïda a Barcelona, per una colla d'amics, una societat barrilaire que prengué el nom de «Els X bruts».

En efecte, no més podien formar-ne part deïu individus, i com que, degut a la bona organitza-

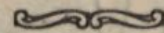
ció de la societat, els que la componien èren a tot arreu els amos de la barrila, les sollicituts plo-
vien quan se produïa alguna baixa.

Un xicot, forsa humorista, al voler-se fer soci, tingué una pensada: escrigué la sollicitut en un paper de barba, a mena d'instància, amb la qual s'aixugà el... nas i l'envià a la Junta.

Als pocs dies, el sol·licitant rebia un ofici de la Directiva concebut en els següents termes:

«Molt senyor nostre. Sentim haver-li de participar que aquesta Junta Directiva, en examinar la seva sollicitut, ha acordat respondre en sentit negatiu. En efecte, per molt brut que vostè pretengui demostrar ésser amb el document que ens adressa, no ho és prou per a poguer formar part d'aquesta Societat, puix els que la constituïm, tenim la costum d'aixugar-nos el... nas amb els dits.»

V. DEL P.

El criat complascent

La senyora Marquès, una dama molt compla-
centa amb els seus criats rebé, un dematí, la visita d'un recomenat d'una amiga seva, que desitjava entrar al seu servei.

—I què li agradaria més fer, a vostè? preguntà la senyora. Rebre recados, ajudar al jardiner, estar a la cuina...?

—A mí, senyora, respongué el xicot, lo que més m'agradaria fora fregar-li l'hall.

K. GAT.

—Ah, és dir que aquesta piga era pintada?

—Potser si que per deïu pessetes volies pigues naturals i tot.

Lula, fotogràfica

A LES CARRERES

—Has vist en Raymond, quina manera de montar?
 —No m'acava d'entussiasmar. Monta molt millor el seu cosf, i, sobre-
 tot, quan és dalt mai s'escorre.

Lulú, fotogrénica

Mireu que n'arribava a ser de trapella, en *Papitu*! Però no trapella d'aquells que ni fan ni fúmen, no; trapella dels que van per feina, trapella d'aquells que allà on posen l'ull, ja podeu

—Li dic, per darrera vegada, que no em molesti amb les seves impertinències.

dar per segur que hi posaran la... pessa. Perquè, naturalment, que en *Papitu* no s'entretenia en posar l'ull al dit d'aquella mona de pasqua que hi ha a la porta de la Pau, damunt d'una columna de crocant. No, en *Papitu* allà on tirava l'ull, faldilles segures, i, faldilles que ell fitorava, cames que s'obrien y gemecs i sospirs a la bestreta.

Havia inventat i agotat tots els procediments per a la busca i captura de la femella. El piropo, la plataforma del tranvia, la missa de dotze, el cine, l'oferta del paraigua quan plovia, l'alabar els nens de les casades, el consolar a les vídues, els sonets de quinze versos per a les sentimentals, les peces de pam i mig per a les catxondes... En fi, tot el repertori que tots vosaltres coneixeu com nosaltres perdonem.

Però el darrer procediment posat en pràctica és el que millors resultats li havia donat. La fotogrénica. Oh, era un invent digne del segle!

Les noies, en sentir-lo, s'entregaven com unes ovelles, i ell, el mala ànima, les escorxava sense compassió.

—Vèu, aquí jo faig els estudis preliminars...

I, mireu que n'era de senzill el procediment!
—Sí, sí senyoreta, vostè és el tipo ideal.

Ella res. Apretava el pas i baixava la vista tota desdenyosa.

—Insubstituible! Piramidal!
—Faci la mercè de no molestar-me.
—Aquests ulls! Aquesta flexibilitat de línies! Aquesta *souplesse*!...
—Li dic, per darrera vegada, que no em molesti amb les seves impertinències.
—Que no la molesti? I ca, barret! Vostè és la meva dòna...
—I ara!
—El meu «tipus»!
—Valent *tipo* es vostè amb aquesta cara d'espanta criatures! Deixi'm d'una vegada!
—De cap manera! Deixar-la! Si avui m'he llevat de peus! Si vostè es la darrera esperança meva, l'èxit, la glòria!...
—Qué vol dir?
—Que vostè és el tipo ideal per a la pel·lícula que estic filmant. Que vostè és extraordinàriament fotogrénica!

Quan la Carmeta, o la Lluïseta, o la Conxيتa oïen aquesta revelació, es sentien totes trasbalsades, i... Tururut, qui gemega ja ha rebut!

—Ai, ai! Vol dir que jo!...

—Sí dòna, sí: vostè en cinta, ha d'estar senzillament formidable.

—Aquest dors! Aquests pits! Aquestes anques!...

I desseguida venia allò de convidar-les a visitar la galeria de poses provisionals, i, darrera del convit, venia invariablement l'acceptació per part de la noia, i...

—Vèu, aquí jo faig els estudis preliminars per a preparar les noies a que quedin impeccables en cinta. Quan surten d'aquesta galeria, ja poden ben dir que han begut oli totes les reines de la pantalla que ens facturen de Califòrnia.

—I, vol dir que jo serviré?

—Sí, dòna, sí. Despulli's.

—Eh?

—Que es despulli.

—I per què m'haig de despullar?

—I ara! Que baixa de l'hort? Per lo mateix que es despullen totes les dones que volen quedar be en cinta. Per l'estudi anatòmic de la seva arquitectura.

—Vol dir que la Bertini?...

—La Bertini? Si quan vèu un aparell, inconscientment ja es treu les faldilles per a que l'en-

foquin! Apa, apa, depressa, que no estic per perdre el temps.

Era tal l'aplom que posava en *Papitu* a les seves afirmacions, que l'Enriqueta, la Merceneta, o la Marguerida, comensava a desfer llacets

—Que estic bé, aixís?

i a fer saltar botons tota tremolosa, per por de perdre aquella magnífica ocasió que se li presentava d'assolir la celebritat.

Ell, com qui no dona importància a la cosa, amb la pipa als morros i per abreviar temps, ajudava a treure prendes a la colometa que tenia ja presa entre les seves grapes, i a mida que anava descobrint horitzons, anava entusiasmant-se, i cada pessa de roba que queia, era una afirmació que girava el cervell de la pobre noia:

—Aquest dors! Aquests pits! Aquestes anques!...

I, el bandararra d'en *Papitu*, anava grapejant i escalfent a la pobre noia, que ja tota nua queia damunt de l'encoixinada *chaise-longue* i preguntava tota ignocenta:

—Que estic bé aixís?

I ell tot fresc, i fet un barra:

—Admirable, Lulú, admirable! Perquè d'aquí endavant, res de Leocadia, sents?, Lulú serà el teu nom de guerra, i amb ell arribaràs a la glòria.

—A la glo?...

I els ulls d'ella es tancaven en un somni inefable...

—Sí, sí, a la glòria, a l'èxit, a la fortuna! La meva reineta! Ella serà l'ídol de les multituds! Totes les noies la miraran amb enveja! Els joves millionaris li faran proposicions de casament. Però, ella, els despreciarà, perquè serà

sempre, sempre, del seu nen que l'ha descoberta, del seu *Papitu*, oi?, del seu *Pa...*

—...pitu...

—Toca'l. Aixís. Amb aquestes manetes tan fines tan suaus...

I els ulls d'ella es tancaven en un somni inefable, i les cames s'obrien en un desig irresistible...

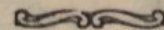
I el desvergonyat del *Papitu*, enfocava l'aparell i...

—Fotogènica! Fotogènica!

—Vols dir, nen meu, que quedaré bé en cinta?

—T'ho asseguro! El meu aparell no falla mai. Abans d'un any m'ho sabràs dir!...

RIPALDA.

El que va néixer cansat

Comensava la primavera i la senyora Cirés, vidua des de feia pocs mesos, cregué convenient fer desestoriar el seu pis. Va enviar, doncs, un recado a la casa d'on se servia per a que li fessin anar un treballador.

Aquest, que era un xicot alt, fornit i guapo, es presentà al cap de dugues hores.

—Què mana la senyora?

—L'he enviat a buscar per a que em desestori el pis, sab?

—Però jo tot sol? Miri que com que no m'han dit exactament la feina que s'havia de fer, he vingut sense aprenent.

—No hi fa rès, digué la senyora Cirés: jo ja l'ajudaré.

—Així, comensarem quan vostè vulgui.

El xicot pegà una llambregada i veié que al pis estaven sols tots dos.

—No em vindria malament, aquesta viudeta, va pensar. A veure, li tiraré unes quantes indirectes.

I de primer entuvi li digué:

—Vol ajudar-me a treure les boletes?

—Sí, sí! respongué la senyora Cirés.

Al cap d'una estona.

—Si volgués estirar-me la pessa...

—Quina pessa?

—La pessa d'estora.

—Està bé!

—Si ara me la volgués picar...

La senyora Cirés se'l va quedà mirant indignada:

—I ara! li va dir. Es veu que vostè devia néixer cansat! Vaia unes coses de demanar-me!

PLOU POC.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

— Redell, Tuies, quin negoci!
 — Vols dir, Nandu?
 — Espetrrant!
 Posarem una botiga
 i farem calés en gran!

Vendrem els ous del Badori,
 figures de les noies Plans,
 botifarres dels Xibeques
 i salsijes dels Gardans.

A tots els clients que vinguin,
 tu la bossa els buidaràs,
 i ja veuràs, amb la figa
 i els ous, que calés faràs!

Però, fillets, la Tuietes
 fa cada barbaritat
 que, als vuit dies, el negoci
 queda tancat i barrat.

Això vol dir que a les dones
 si les voleu amoniar
 n'hi ha prou amb que els ous vostres
 els hi volgueu fé explotar.

Puix, per emprendre un negoci,
 tant aquí com a Malgrat,
 tant si son ous com salsijes,
 primer s'ha d'haver mamat.

Les píndoles Carpentier

La xamosa Pilar feia dos anys que era casada amb en Manel, quan aquest comensà a donar proves evidents d'entrar en plena decadència del seu vigor sexual.

Figurint-se el torment que això representava per la pobra xicoteta, encara no arribada al quart de segle i amb un temperament més ardent que una locomotora posada a alta pressió.

Una tarda, brenant al Bar del «Siglo» amb la seva amiga d'infantesa, la Conxita, no pogué contenir-se de confessar-li la seva tragèdia íntima.

La Conxita esclatà en una forta riulla.

—I això et preocupa? Tonta! Mira; fá un any que el meu marit va tornar de Canaries, i es trobà igualment com ara està en Manel. Anarem a veure al doctor Mosell i ens va donar un remei admirable. No has sentit mai nomenar les píndoles Carpentier?

—No, Conxita!

—Doncs, mira, es un remei que mai falla. Una píndola que prengui a l'hora de sopar, a la nit carficia segura.

—Ai, i que t'agraeixo aquesta indicació. Aquestes píndoles las deuen vendre en qualsevol farmàcia, veritat?

—Sí. Valen catorze pessetes la capsa, i n'hi han cinquanta.

Folla d'alegria, la Pilar, va correr cap a adquirir les famoses píndoles Carpentier, i, en efecte, aquella nit en posà una al café que prenia el seu marit, i, encara no foren al llit, l'impacienta muller es sentí valentment atacada pel que fins llavors restà extenuat del tot.

Més, ¡ai! que la Pilar portava endarrerida tanta fam sexual que en féu un grà massa! L'endemà, posà dugues píndoles al café d'en Manel i rebé dugues carícies. A l'altre nit, féu la prova amb tres i el resultat fou positiu... Tant, que al cap d'un mes l'ardenta esposa es quedà vídua.

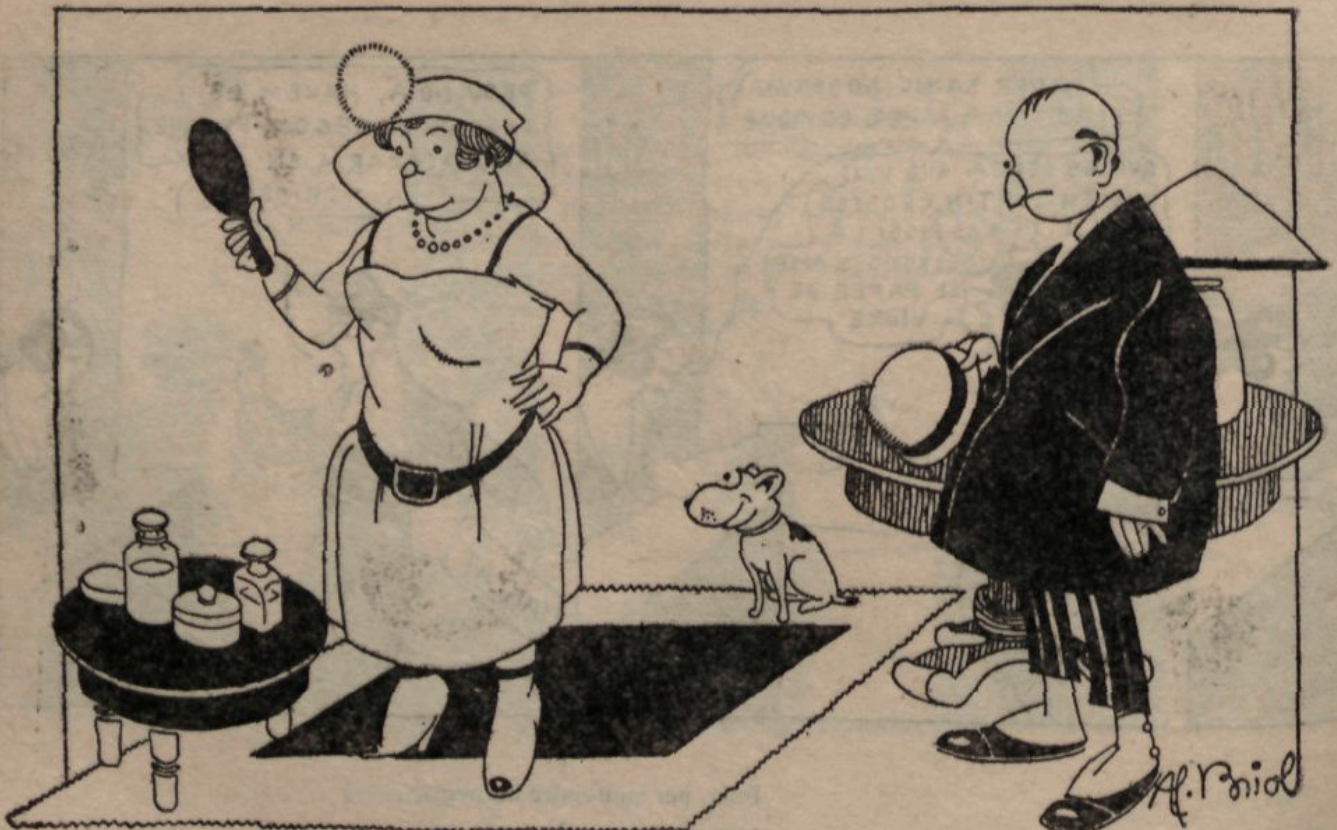
Ja estava mort i enterrat el pobre Manel, quan la Conxita anà a donar el pèsam a la seva amiga.

—Pobre Manel! Aquelles píndoles l'han mort! deia la Pilar plorant. Tenia jo tantes ganes de disfrutar de la vida que li posava vuit píndoles cada nit al café...

—Que dius, santa cristiana! exclamà la Conxita. I totes vuit li feien efecte?

—Mira si n'hi feien que va morir amb el pabelló enlairat, i per poguer tancar la tapa del bagul mortuori li vaig haver de fer com al cine quan erem promesos...

K. PAT DENOU.

La nova rica. — Que et sembla Pancràs, "llamaré" l'atenció avui?
El senyor Pancràs. — No sé, però em fa l'efecte que se't coneixerà que l'any passat feies paperines.

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, dones, i apretar l'àpit!

Quan ella hi anava...

DONYA Amèlia, vídua en primeres nupcies de don Filibert Llegendins, cada dia sentia amb més força la falta del seu marit.

Passava nits d'ensomni inenarrables i deixava transcorre els dies, lènguidament, sota l'ombra protectora dels arbres del jardí de la seva magnífica torre de la Bonanova, cercant en els seus dits inquietos, un lenitiu per a les seves tribulacions inconcessables.

Ella, de cap manera volia faltar a la memòria del difunt, però... era tanta la frisança que sentia, era tal el desfici i la xardor que corria per les seves venes, que la seva imaginació cavalcava continuament en recerca de plaers artificials que, evitant tot compromís fossin un sedant per al seu temperament de dòna en el ple de les facultats.

Realment, a trenta anys, i després d'haver provat els goigs del matrimoni, és molt difícil resignar-se a abstenició absoluta.

De totes maneres, havem de confessar, que cinc anys abans de morir don Filibert, ja donya Amèlia havia abandonat les vies legals en les intimitats del matrimoni, perquè el seu marit, al complir els cinquanta anys, es va plantar, i no hi va haver manera d'alsar-li els ànims per més postures que donya Amèlia li oferís com a olivetes del banquet, que podríem dir-ne de promiscuació.

Res, que la ardenta casadeta havia de conformar-se amb les bones intencions lingüístiques del senyor Filibert, que—dit siga de pas—devingué un veritable mestre en el seu nou aspecte de marit complacent.

I ara, era això lo que donya Amèlia anyorava: aquells discursos llargs, eloqüents, aslligranats del

seu marit, devingut un veritable Castelar en l'art de jugar la llengua.

* * *

Un dia, en que la vídua se sentia més excitada que mai, començà a dar-li voltes el cervell i a urdir imaginacions estranyes que ni ella sabia acabar d'arrodonar.

Se li havia ficat al cap que la Carmeta, la seva jove criada, podria ésser un remei per al seu mal, i després d'una tocleta minuciosa, la cridà a les seves habitacions particulars per a que l'ajudés a vestir-se.

Havia triat les seves mellors robes interiors per hermostrar el seu cos i fer-se més simpàtica i atractiva i assegurar que el cop no li fes fallida.

—Les mitges gris perla, vol, la senyoreta?

—Sí, i la camiseta de seda i els pantalons de nipi.

Donya Amèlia, s'assentà indolent en una «chaise-longue» i la Carmeta, s'agenollà als seus peus, per enfundar en l'estoig sedós i suavíssim les formoses cames de la senyoreta.

L'operació es feu lentament, sense sotracs. La minyoneta, col·locà ben tivantes les mitjes a donya Amèlia, mentres aquesta es retorcia febrilment sense gosar dir paraula.

Però la noia, s'adonà de l'estat d'excitació de la senyora, i li preguntà tota ignoscent:

—Què li passa senyoreta?

—No sé, sento un malestar, un dolor, extrany.

—A on?

—Per aquí, per aquí dalt. Com si m'hagués picat una vespa, aquí, al cap de munt de la cuixa. Que hi tinc algun vermell?

La Carmeta, acotà el cap vers el lloc indicat, i ni amb la vista ni palpant amb els dits trobà res d'anormal.

—No hi te res, senyoreta.

—Vols dir? Miraho bé. Aquí, al mig mateix.

La criada tornà a mirar i a palpar amb tota cura i donya Amèlia, excitadíssima, en un moviment irrefrenable, agafà entre les seves mans el caparró de

la Carmeta i atraient-lo amb força cap al lloc dolorit, logrà lo que s'havia proposat, amb gran sorpresa per part d'ella, ja que la noia, en lloc de protestar o d'intentar fugir, procurà cercar una posició ben còmoda per omplir el seu comès i calmar els nervis de la senyoreta.

Quan la funció fou acabada, la minyona s'alçà del seu reclinador i preguntà amb molt interès:

—Escolti, senyoreta, que s'hi havia posat alguna cosa a... a n'el lloc adolorit?

—Sí, una fricció d'essència de roses. Perquè ho dius?

—Oh, per res, perquè a les altres senyoretetes, els hi feia una olor diferenta.

Desde aquell dia, criada i mestressa s'entengueren perfectament, sense necessitat de excuses ni de dolors fingits.

PERE SAMALSA.

La lletja

ROCAPELUDA de Baix celebrava la seva festa major. El dia era magnífic i el programa havia resultat lluidíssim. El jovent corria d'un costat a l'altre cercant barrila i alegria i les noies esperaven passar una bona tarda i qui sap si pescar un promés.

Sols la Matildeta de cal Borni deixava de participar d'aquella alegria. Als seus trenta anys mal contats, no havia trobat encara qui li digués ase ni bestia. Es veritat que la pobreta no era, ni molt menys, un prodigi de formosura. Lletja i prima, els seus ossos semblaven volguer punxar la roba i la negror poc estètica de la seva pell acabava de fer-la quasi repulsiva.

I la pobre noia, com totes les lletjes, era ardenta, ardenta com una cigala en plé estiu. Ella hauria volgut trobar un home, fos com fos, que li digués: «Això es per tu», però aquest home no sortia en lloc. Havia esperat aquell any la festa major, confiant en que tal vegada la sort li deparés algún foraster que es fixés en ella, encara que fos vell, encara que fos un viudo, que ja es el suprem recurs de la noia sense xicot.

Arribà la tarda i la Matildeta s'en anà cap al envelat. Estava plé de gom a gom i amb prou feina pogué trobar lloc per a seure. Tocaren el pas doble, el primer vals, l'americana, i ningú es fixà en ella. A mida que les hores corrien i les esperances darreres es desvaneixien, ella sentia una xafagor que li inundava tot el cos... A la mitja part—encara lluia el sol—no pogué resistir més i fugí de la cridoria dels xicots, de la pols que la marejava i del soroll de la banda que tocava a l'envelat. Silenciosa prengué la direcció del riu amb l'idea de pendrer un bany que refresqués la seva pell que bullia...

Se despullà lentament, desfent-se de totes aquelles

robes que mai havien sentit damunt d'elles la friçansa d'una mà de xicot que les acaronés. Quan va estar completament nua, lentament se submergí a l'aigua que l'anà cobrint fins a les cuixes...

I com en aquell moment vejés que la corrent arribava justament fins al lloc més copdiciat per l'home, ella que mai havia sigut desitjada, acotà el cap i mirant entre mig de les cames digué:

—Beu, beu, pobreta, ja que no pots menjar.

B. I. MAMA

Un mal entés

La escena en un bar del carrer Nou. Son quart de dues del matí. Les taules estan plenes de gent que pren el café amb llet que precedeix al pitre.

Entren dos mosses que tenen l'aspecte de cursar la profitosa i cansada carrera de papellones nocturnes. Parlen castellà perquè els hi sembla que fa més fi i van pintades fins a mitja pitrera.

Arriba el cambrer:

—¿Qué van ustedes a tomar?

—¿Nosotras? Hace ya rato que hemos tomado.

—¿Pues qué van a hacer aquí?

—¿Aquí nada! ¿Por quién nos toma usted?

—No, si les pregunto lo que van a beber.

—¿Ah! Eso ya es diferente. Dos cafés con leche y dos ensaimadas.

El cambrer demana el servei a l'ajudant i quan aquest ja ha anat cap a la cuina, una de les dos dones crida al mosso i li diu quelcom.

Llavors el cambrer crida a l'ajudant i, senyalant-li les dos clientes:

—Mira chico, lí diu: estas dos van calientes!

Rialla general, sofoco de les aludides, passat el qual es desfàn en impropis contra ell.

—Usted es un sinvergüenza, y un indecente, y un tal, y un cual.

Acudeix l'amo.

—Què passa?

—Nada, diu el cambrer. Han venido estas dos señoras, han pedido café con leche y ensaimadas y luego han dicho que las querían calientes. Yo he llamado entonces al ayudante, que ya había pedido el servicio, y le he dicho lo mismo: que las ensaimadas para estos dos cafés con leche habían de ir calientes...

Aclarit el mal entés, les dugues senyores totes enrogides, varen desferse en explicacions.

L. T. GROSA.

Conte premiat del número passat:

LA BONA MODISTETA

—No dubti marquesa, que cinquanta anys, per l'home, és la flor de l'edat.

—No ho nego pas, però son flors marcides i jo prefereixo les flors sense descapollar.

El Sacrifici de la senyora Magdalena

La senyora Magdalena, llegítima propietaria d'una casa d'honorat esbarjo, situada en un dels vells carrers de la Ciutat, malgrat el negoci que explotava era molt estimada pel veïnat.

Pagava bé tot lo que comprava a les botigues, procurava que «les nenes» no fessin massa escàndol, en fi, feia tot lo que podia per a compartir lo millor possible la seva existència agitada amb la vida calmosa i regular dels botiguers.

Un any, pel sant del senyor Ramon, el forner, uns amics volgueren endur-se'l al cafè. En sortir, eren ja les dotze, s'empenyaren en que havia de pujar a casa la senyora Magdalena. Ell s'hi resistia, però tant insistiren els altres que al fi, tot i fent constar primer que ell no faria res, entraren al temple amorós on unes xicotes alegres i despreocupades se li precipitaren al damunt.

—Ai, el senyor Ramon? Ves qui ho havia de dir que avui ens vindria a veure!

A la fi, el senyor Ramon, comensà a engrescar-se amb una morenassa ardenta, d'uns trenta anys. Primer volgué assegurar-se de lo que feia, i, dirigint-se a la senyora Magdalena la cridà apart i li digué:

—Escolti, senyora Magdalena: aquella xicota morena, grassoneta, es de confiansa?

—Ja ho crec! No treballa cap noia malalta a la casa!...

—Es que fóra per a mi... calculi! Un home casat!...

—I ara! Figuri's si jo li voldria cap mal a la seva senyora que sempre em guarda els llonguets més calents i el pa més tou!

—I, quan m'en farà pagar?

—La casa és de duro, senyor Ramon.

—Caramba! Miri que és molt car! Jo soc un pobre industrial, tinc tres criatures, i ara amb això de la puja dels lloguers, i la contribució, i la dècima...

—Bé, miri, respongué la senyora Magdalena, ja sap que jo l'aprecio. Per ser vostè, li posarem per tres pessetes.

—Però, consti, afegí l'experta mestressa, mentres el senyor Ramon já s'en anava cap a l'habitació, que a aquest preu hi perdem diners.

I s'en tornà cap al menjador, somrient com una bona botiguera que acaba de convèncer un client.

P. XOTA.

A aquest pas, em sembla que en lloc de carmí, hauré de gastar Sindetikon, si no vull que s'em faci la boca grossa.

La mamà de la Paquita

La Paquita és una encisadora criatura de disset anys, rossa com un cabasset de monedes d'or —la comparansa serà molt materialista, però és bastant exacta—d'uns ulls blaus i purs com un cel serè i amb una careta de pell de préssec que diu: mosseguem.

L'altre dia, la Paquita, que té a la seva mamá molt delicada dels caixals, anava pel Passeig de Gràcia amb una amigueta seva, quan trobà uns joves coneguts del Polo Club que li preguntaren, forsa maliciosament, per una cosina seva que s'acabava de casar.

—Ens escriu que està bé, que el matrimoni li prova molt—respongué la Paquita.

Llavors, un dels joves, que és més mal intencionat que un Miura, li preguntà:

—I la mama?

La Paquita devingué súbitament seriosa i amb tò compassiu, digué:

—La mama, sempre amb la boca, pobreta!

MARCEL TERRA.

Dispensin-me que els rebí aixís, però m'ha deixat la minyona i ara he de fer-me jo mateixa la neteja.

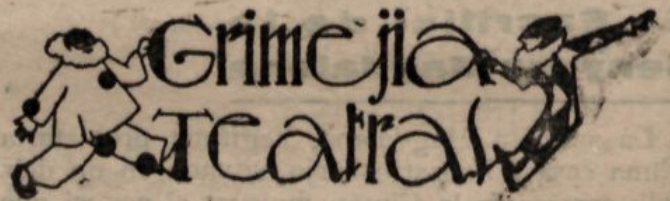
SECCIÓ VERSÁTIL

El llepa fils

Jogant amb son cosí
la filla d'en Respall,
tot pelant una pera
al dit va fer-se un tall.
Per curar sa ferida
el noi li va llepar
i d'emoció la nena
per poc es desmaià.
Quan li passà la basca,
el cosí, més tranquil,
li posà un xic de gassa
i li lligà amb un fil.
Engrescat pel contacte,
va agafar el cosinet
a la tendra noieta
fent-li algun petonet.
I no se sab exacte,
més tard què va passar,
sols sé que va sentir-se
a la noia exclamar:
—Reiet dels meus ensomnis,
no siguis tan cap vert,
que el fil pots ben trencar-me
i el tall quedar-me obert.

LLOPIR E.

Dimecres fou Sant Nandu gloriós. Tan assenyalada festivitat es celebrà, més o menys solemniament, en tots els temples de la Barcelona que treballa i juga. Però on la commemoració es féu més ostensible fou a «L'As», on la Julita Espanya celebrà el seu benefici.

Allò fou apocalíptic, ultraísta i multicolor. La Julita Espanya es va excedir a sí misma i Nandulandia en pés expressa, per mitjà del seu orgue oficial, son reconeixement a la beneficiada.

A més, i per si això no fos prou a «L'As» ens delectàrem amb una xicota espeterranta que es diu Angeleta Francés. Crègui'n que es cosa fineta i que es mereix que vagin a veure-la. Servidor de vostès, al tornar a casa el dia del seu debut no vaig deixar parar—això es un dir—a la pròpia. Es reconfortanta i reconstituenta com els hipofòsfits. Jo quan la veig, em sento elefant, Also la trompa desseguida. I això que no m'ensenya el llonguet!

Al «Royal» la Pepita Mijares va camí de fer-se una estrella. Canta bé, diu les coses amb intenció, vesteix molt bé i soposem que es despulla millor, encara que no tenim ni referències. Avant,

Pepita! EL NANDU DE LLOFRIU et sàluda com a una de les futures glòries del music-hall paralelesc.

Ens han dit que la Maria Vidal es al «Moulin Rouge». L'anirem a saludar a veure si ens parla d'aquell amic que li ha pagat una altra gibrelleta. Aquella Maria, tan rossa, i tan riallera! Val més peles que deu l'Ajuntament!

Al «Concert Apolo» hi ha la Roseta Anglada. Està desconeguda des d'els seus temps del «Folies Bergère» i dels ressopons al Bar «Los Pajaritos». Ara la Roseta s'ha tornat seriosa com qualsevol protagonista d'un cuplet «Alonsí» i pensa ingressar als Pomells de Joventut.

I al «Edén» continua fent-s'hi cosmopolitisme de primera classe baix l'experta direcció de l'Escolàstica i d'en Luigi, aquell ballarí que conta a qui vol escoltar-lo que ja va dansar la java davant del rei Amadeu quan aquest va estar a la Ciutat Comtal.

L'Avelí Galceran, el creador corpori de la figura del «Nandu», el dia de Sant Nandu gloriós va fer festa grossa a casa seva, amb la Tuies «llur» i a l'endemà va convidar a tots els amics a una funció d'honor que es va celebrar al Victòria. No cal dir que amb aital motiu el palau del Nandu paralelesc es veié curull fins a les vigues i que s'hi va fer grimeja de la bona.

El noi Avelí, que compta amb més simpaties que els seus cunyats Enric i Jaume, va omplir la bossa de valent i després va anar-la a buidar com a fi de festa, a una casa amiga i de confiança.

Res, que en aquest mon avui hi som i demà tampoc, i qui no s'aprofita es perquè no pot. Veritat Avelí? Oh, i com que no estic per armar un terrabastall d'ordre familiar, consti que lo d'anar a buidar la bossa, em referia a la dels «calés» que suposo que la deuria buidar amb la pròpia. Entesos?

EL SECRETARI DEL NANDU

Vols curarte la gonorrea aguda, la cistitis, la blenorragia?

Compra avui mateix les

CAPSULES REX SAS

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

(?)
(27)

Maison Meublée
(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, telèfon 3221 A. Barcelona-Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor. Continuament reformat a la moderna.

HAS PROVAT ELS SELLOS UPINE SAS?

Pots curarte o aliviar-te desseguida les Cistitis, Blenorragia i Uritritis gonocócica

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

SELLOS OSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá, Rambla de las Flores, 14 —Salus; Fontanella, 7 —Doctor Perelló, Rambla del Ceniro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La Mundial

Espalter, 6 BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigueu nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany pas-ei per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'ha g n ensopegat. Lavanes per a després del b. n. Polvos per a matar les cabres de dotze pots.

LUCHA ANTIVENÈREA

¡PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancero han muerto, quedando esterilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo. Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL

FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu

Compte del Assalt, 23, pral., 1.^a

Visita de 11 a 1 i de 6 a 8

Consulta especial: Carme, 76, pral.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja. 50 céntimos.

1. San Ramón, 1 - BARCELONA

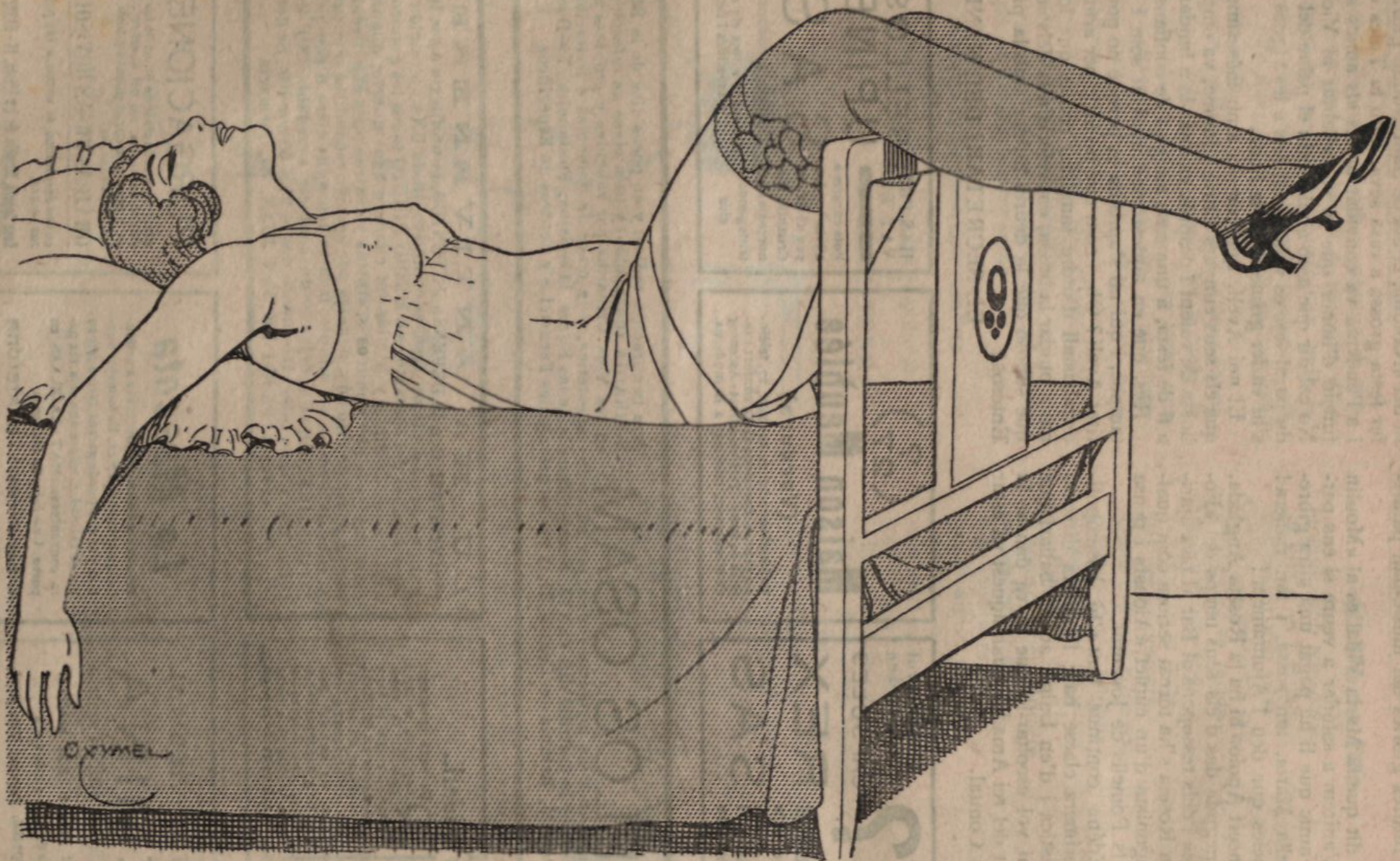
PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLEFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

—I'vostès que n'opinen del treball nocturn de les dones?